

EPILOG

Mon ami la rose!

Når jeg engang ikke er her mere så vid hvor lykkelig, til tider dybt deprimeret, jeg har levet mellem roserne. Jeg blev ført ind mellem roserne af den kvinde jeg elskede. Hun mente jeg skulle hilse på roserne. Hun, et fantastisk væsen, skabte, lod gro, den voksne sjæl i mig, for mellem roserne at miste hende igen. Uden at forklare noget, ved sit blotte nærvær, bevidstgjorde hun mig over for min kunst og tænkning. Gav mig dyb respekt for det skabende menneske. Måske var jeg bare naiv og lod hende gøre mig til rosens ydmyge tjener, for hun vidste, at viste hun mig rosen, ville jeg aldrig slippe den igen. Jeg er ydmyg over for rosen – jeg tjener den, vander og gøder, beskærer hende og ridser mig til blods på hende. Det gør mig stolt. Forstår rosen det. Hun strutter af skønhed, når hun æres og behandles ordentligt. Rosen er en levende skabning, der tåler at få hugget hovedet af for at gøre plads til et nyt – det er forskellen mellem to levende individer, rosen og mennesket. Måske ligger hele dens væsen i rødderne, med dens tråde i jordens køkken. Hvert minut har jeg prøvet at forstå, at udfrigte rosen. Fravriste den dens hemmeligheder. Forstået dens morfologi, den eksistens og evolution, som jeg forstår mig selv i kæden af sekunder i 13 milliarder år, som en lillebitte 'celle' i evolutionen, levendegjort for at blive opslugt igen. Rosen blomster i skønhed for den kan jo ikke andet. Tænk hvis jeg var en rose, voksede op i skønhed og igen, efter at orme og biller har skabt balance, bliver til støv og stoffer, som universet består af.

Menneskelivet er så grumt, jeg selv er ikke undtaget for plat, blod og svindel, kontrol og undertrykkelse. Tænk at kunne sige: Jeg blomstrede i skønhed. Det kan mennesket ikke, men har du rosen omkring dig, og deler dine hemmeligheder med den så behøver du ikke at forstå en millimeter af livets utopi.